

A képekről

A lapszám képeiről ezúttal nem a szerkesztő döntött, hanem a szerencse. Azért persze inkább a sorsra fognám, melyre bizonyára a szerkesztők védőszentje, Szalézi Szent Ferenc is befolyással volt, annál is inkább, hiszen a Szalézi rendet Don Bosco az elhagyott és szegény ifjak nevelésére alapította, kiindulva Ferenc püspök keresztény humanista szellemiségéből és a világgal való bátor perlekedéseiből. Így hát szegről-végről volna itt egy pedagógiai szál.

Terveim szerint a lapszámban csepeli iskolákról (21. kerület, 21. század, június 21.) lett volna képsorozat, de kiderült Csepelről, hogy egy igazi magyar táj, nehéz nem eltévedni benne, meg nem szédülni szélsőséges alakzatain, a pusztulás és elhagyottság változataitól a torlódásokon és zsúfoltságokon át a magánutcák fura világáig. De a nagyobb baj abból lett, hogy nem számítottam az iskolák ijedtségére, félelmére egy iskolaépületet fényképező járókelőtől. S ebbe kicsit még bele is bonyolódva, félelmére saját félelmétől. Az iskolaudvarra benézni sem volt szabad, de tiltásuktól is megrettentek. (S azt már elképzelni sem akartam, hogy a tankerület hogyan rémült volna meg, ha velük próbálkozom, ha tőlük kérek engedélyt olyasmire, amire egyébként nem kell.) Készültek azért képek, de alighanem látható volna rajtuk, hogy magam is kissé gyanússá váltam magam előtt, s hogy a vidám biciklizésből kissé borongós kaland lett. Csalódott voltam, iskolák tarka csokra helyett riadt tereket és feszültséggel teli falakat mutathattam volna be.

S akkor jött egy ifjú házaspár, hazatérőben a *Fishing on Orfű* fesztiválról, hoztak és mutattak képeket is, ezek közt egy egészen sajátos kis sorozatot. Ezeken a képeken mamát-papát-gyermekeket látni a fesztivál forgatagában, persze, hiszen ők is gyermekük születését várják a közeli hónapokban, s megörökítették – ami minden gondolatuk és álmuk, a még az édesanyja méhében rejtőző, de már nagyon is élénken élő – gyermekük jövődő alakját. Őt látták meg a többi gyermekben, őt szerették, őt fedezték fel a fesztivál apróságai közt, ez teremtette meg számukra a fesztivál sajátos intimitását. A fesztivál rejtőzködő jelentését, jövőjét. S számomra valahogy ez a készülődő, formálódó szülői nézőpont, ez az érzékelési mód rokonnak tűnik a pedagógusok, a tanárok, a tanítók teleológiájával. Hiszen ők sem láthatják azt, amivé a növendékük válik, de minden várandósságuk, iskolai munkájuk ennek a vágynak, ennek a jövőt látásnak, ennek a jövőben való hitnek a jegyében fogan. Ezért imaginárius hely az óvoda és az iskola, a test és lélek formálódásának bölcsője, persze csak akkor, ha képes megőrizni a jövődő felé forduló érzékenységét a tanár, a tanító, a pedagógus.

S egyúttal – majd erről is beszélnünk kell – egy új nemzedék nevelődési jeleneteit is rögzítik ezek a képek. Egy *alterfeszt* keretei közt.

(A sorozat képei láthatók a címlapon és a 31., 46., 88., 99., 106., 131., 143., valamint a B3 oldalon. A felvételeket Szalai Dávid készítette.)

Takács Géza